



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Ing. Petra Šuránka a soudců JUDr. Bc. Kryštofa Horna a Mgr. Věry Pazderové, LL.M., M.A., ve věci

žalobce: **R. S.**, narozen X
státní příslušnost Ruská federace
bytem X
zastoupen advokátem Mgr. Petrem Václavkem
sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 6. 2. 2017, č. j. MV-164282-6/SO-2016,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalované, jímž zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, (dále jen „ministerstvo“) ze dne 27. 9. 2016, č. j. OAM-68-50/MK-2014, kterým byla zamítnuta žádost žalobce o vydání modré karty.
2. Žalobce namítal, že je rozhodnutí žalované nepřezkoumatelné, protože důvod rozhodnutí spočívající ve zrušení pracovní pozice, o kterou se žalobce ucházel, společností Service Montage Integration s. r. o. (dále též „SMI“ či „zaměstnavatel“) nemá oporu ve správním spise. Uvedl, že mu přímo zaměstnavatel potvrdil, že pracovní pozici nezrušil

a o zaměstnání žalobce má nadále zájem. Ministerstvo ani neprovedlo jím navržený důkaz dožádáním zaměstnavatele k vyjasnění toho, zda pracovní pozice existuje a zda má zaměstnavatel stále o zaměstnání žalobce zájem.

3. Žalobce taktéž namítl, že se žalovaná vůbec nezabývala jeho odvolací námitkou poukazující na to, že ministerstvo ignorovalo jeho námitky stran nepřiměřenosti zásahu prvostupňového rozhodnutí do žalobcova soukromého a rodinného života.
4. Žalovaná ve vyjádření navrhla zamítnutí žaloby, odkázala na napadené rozhodnutí a zopakovala, že z výpisu evidence volných pracovních míst obsaditelných držiteli modré karty plyne, že dotčená pracovní pozice byla z databáze vyřazena dne 3. 3. 2016 z důvodu, že zaměstnavatel na danou pozici nehledá žádného zaměstnance. Žalovaná souhlasí se žalobcem, že pracovní pozice, o kterou se žalobce ucházel, vyžaduje vysokou kvalifikaci dle § 42i zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 23. 6. 2014 (viz čl. II bod 1 zákona č. 101/2014 Sb.; dále jen „zákon o pobytu cizinců“), ale jelikož není v evidenci volných míst pracovní místo vedeno jako místo obsaditelné držitelem modré karty, není pro její vydání splněna podmínka uvedená v § 42i odst. 6 zákona o pobytu cizinců. K námitce ohledně neposouzení přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života žalobce žalovaná uvedla, že v § 42i odst. 6 zákona o pobytu cizinců není takové posouzení předepsáno, tudíž jsou správní orgány povinny posuzovat pouze otázku splnění podmínek pro vydání modré karty.
5. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, po vyčerpání řádných opravných prostředků, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou. Soud při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době jeho vydání (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž ho přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, neshledal.
6. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že žalobce podal dne 16. 5. 2014 na Velvyslanectví České republiky v Moskvě žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem výkonu zaměstnání na území České republiky vyžadujícího vysokou kvalifikaci („modrá karta“). Žádosti bylo přiděleno číslo X a číslo volného místa v centrální evidenci volných pracovních míst bylo X. Žalobce měl pracovat jako manažer v oboru kybernetika a robotika u společnosti SMI. K žádosti přiložil kopii cestovního pasu, nájemní smlouvu na rodinný dům v Libomyšli (pronajímatelem je společnost SMI), osvědčení Českého vysokého učení technického o uznání žalobcova inženýrského diplomu z Kazaňské státní energetické univerzity, pracovní smlouvu uzavřenou na dobu neurčitou se společností SMI, výpis z obchodního rejstříku této společnosti a výpis z ruského trestního rejstříku žalobce. Dne 20. 5. 2014 proběhl na velvyslanectví v Moskvě výslech žalobce, o němž byl pořízen protokol. O možnosti získání modré karty se žalobce dozvěděl od pana T., který mu také pomohl zařídit potřebné doklady. Žalobce se u zaměstnavatele v České republice hodlá zabývat projektováním, organizací pracovního prostředí a výukou pracovního personálu. V České republice plánuje zůstat dva roky, bydlet bude v rodinném domě v Libomyšli s dalšími dvěma kolegy. Ministerstvo správní spis poté, co mu byl z velvyslanectví předán, doplnil o výpisy z centrální evidence volných pracovních míst, z cizineckého informačního systému, z obchodního a živnostenského rejstříku.

7. Dne 18. 7. 2014 provedlo Krajské ředitelství policie Středočeského kraje prověrku na adresách B. č. p. X (provozovna zaměstnavatele) a L. č. p. X (místo výkonu práce žalobce). Bylo zjištěno, že se na adrese v B. nachází přízemní hala sloužící jako prodejna a sklad dřevěného sortimentu. Tato prodejna měla dle přítomného prodávače patřit společnosti Belldoors. Na adrese v L. se nachází rodinný dům v běžné zástavbě bez jakéhokoli označení zaměstnavatele. Dne 30. 6. 2015 proběhla na stejné adrese v B. opakovaná kontrola. Během ní byl zastižen pan A. T., který uvedl, že společnost SMI, jejímž je prokuristou, nemá žádnou provozovnu, a to ani v B., ani v L., kde má sídlo. Společnost totiž dosud nemá stroje potřebné k zahájení výroby, které si nemůže opatřit bez přítomnosti žalobce v České republice.
8. Dne 15. 10. 2015 vydalo ministerstvo rozhodnutí č. j. OAM-68-34/MK-2014, kterým zamítlo žádost žalobce o vydání modré karty z důvodu, že údaje podstatné pro posouzení žádosti, zejména sídlo společnosti SMI i místo výkonu zaměstnání uvedené v centrální evidenci volných pracovních míst, neodpovídají skutečnosti.
9. Proti tomuto rozhodnutí se žalobce dne 23. 10. 2015 odvolal a dne 22. 5. 2016 odvolání doplnil. Namítl, že ministerstvo v rozporu s § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění účinném do 28. 6. 2016 (dále jen „správní řád“) nedostatečně zjistilo skutkový stav věci a jeho závěr, že údaje uvedené žalobcem v žádosti neodpovídají skutečnosti, nemá oporu ve spisovém materiálu. Nelze mu klást k tíži špatné fungování společnosti, pro niž má pracovat, ani to, že jeho zaměstnavatel dosud nevykonává činnost, k jejímuž výkonu si žalobce sjednal. Zahájení výroby je totiž podmíněno právě jeho kvalifikací, v čemž ale zaměstnavateli ministerstvo brání tím, že žalobci odmítlo vydat modrou kartu.
10. Rozhodnutím ze dne 30. 5. 2016 žalovaná rozhodnutí ministerstva zrušila a věc mu vrátila k novému projednání, neboť hodnotilo skutečnosti zjištěné v řízení tendenčně a ne zcela přesně. Vyslovila, že pokud má ministerstvo za to, že údaje podstatné pro posouzení žádosti předložené žalobcem neodpovídají skutečnosti, musí prokázat, v čem se neshodují, jinými slovy zjistit skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Doplnila, že klíčové skutečnosti ministerstvo zjistilo pobytovou kontrolou, resp. místním šetřením a při nich získanými vyjádřeními, které však podle judikatury Ústavního soudu či Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“; např. rozsudek ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008-115) nelze použít jako důkaz, nýbrž jen jako vodítko k vedení dalšího dokazování.
11. Ministerstvo poté pokračovalo v řízení. Opatřilo si aktuální výpis z centrální evidence volných pracovních míst ke dni 15. 6. 2016, z něhož zjistilo, že místo č. 7 256 240 783 bylo z této evidence ke dni 3. 3. 2016 vyřazeno a zaměstnavatel aktuálně žádného zaměstnance na danou pozici nehledá. Ministerstvo oslovilo Úřad práce České republiky, krajskou pobočku v Příbrami, (dále jen „úřad práce“) s žádostí o zaslání podkladů, na jejichž základě došlo k vyřazení pracovního místa. Dne 15. 6. 2016 úřad práce sdělil, že místo bylo zrušeno po telefonické dohodě se zaměstnavatelem. Téhož dne ministerstvo žalobce poučilo o jeho právu seznámit se s podklady a vyjádřit se k nim, což žalobce učinil a dne 11. 8. 2016 k nim uvedl, že zaměstnavatel místo nezrušil, a proto by mu modrá karta měla být vydána. Navrhl, aby se ministerstvo obrátilo přímo na společnost SMI, z jejíhož sdělení by ověřilo, zda místo zrušila či nikoli. Ministerstvo si znovu opatřilo aktuální výpis z centrální evidence volných pracovních míst ke dni 22. 9. 2016, podle nějž bylo místo zrušeno ke dni 3. 3. 2016.

12. Dne 27. 9. 2016 ministerstvo zamítlo žádost o vydání modré karty žalobce dle § 42i odst. 6 písm. c) zákona o pobytu cizinců, neboť se nejedná o zaměstnání na pracovní pozici vyžadující vysokou kvalifikaci, která podle zvláštního právního předpisu může být obsazena cizincem, který není občanem Evropské unie. V odůvodnění uvedlo, že z výpisu z centrální evidence volných pracovních míst obsaditelných držiteli modré karty plyne, že dotčená pracovní pozice ode dne 3. 3. 2016 není v této evidenci vedena z důvodu, že na danou pracovní pozici zaměstnavatel nehledá žádné zaměstnance.
13. Žalobce podal dne 10. 10. 2016 odvolání, které na výzvu doplnil dne 14. 11. 2016. Jeho odvolací námitky jsou shodné s námitkami žalobními.
14. Dne 6. 2. 2017 žalovaná zamítla žalobcovo odvolání a potvrdila rozhodnutí ministerstva. V odůvodnění uvedla, že dotčené pracovní místo bylo z evidence vyřazeno dne 3. 3. 2016 (jak si žalovaná sama ověřila aktuálním výpisem z centrální evidence volných pracovních míst ke dni 2. 2. 2017), tedy po 4 měsících od vydání předchozího rozhodnutí ve věci žádosti žalobce o vydání modré karty, proto takovou skutečnost nemohly správní orgány v předcházejícím řízení reflektovat. Konstatovala, že ze skutečnosti, že v evidenci pracovní místo není, jednoznačně plyne, že budoucí zaměstnavatel pracovní místo zrušil. K odvolací námitce spočívající v neprovedení důkazního návrhu dožádáním zaměstnavatele uvedla, že pokud žalobce disponoval důkazem, že budoucí zaměstnavatel pracovní místo nezrušil, měl ho správním orgánům předložit. Jde-li o otázku přiměřenosti, uvedla, že ministerstvo nemělo zákonnou povinnost posuzovat dopad rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobce.
15. Po jednání konaném dne 12. 11. 2019, při němž účastníci setrvali na svých návrzích, soud rozsudkem ze dne 12. 11. 2019, č. j. 48 A27/2017-26, žalobě vyhověl a napadené rozhodnutí spolu s předcházejícím rozhodnutím ministerstva zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení. Důvodnou shledal námitku, že žalovaná vycházela z nesprávně zjištěného skutkového stavu, jestliže u žalobcova zaměstnavatele neověřila, zda skutečně předmětnou pracovní pozici zrušil. Soud vyšel z právního názoru, že výpisy z centrální evidence volných pracovních míst obsaditelných držiteli modré karty nejsou důkazem o tom, že zaměstnavatel zrušil dotčenou pracovní pozici, ale pouze o tom, že pracovní místo bylo z evidence odstraněno. Ze žádného ustanovení zákona o pobytu cizinců ani zákona o zaměstnanosti totiž neplyne, že by vedení pracovní pozice v evidenci Ministerstva práce a sociálních věcí mělo konstitutivní povahu, a bránilo tak provést důkaz o tom, že k vyřazení pracovní pozice z evidence došlo proti vůli zaměstnavatele, aniž by k tomu byly splněny důvody v § 37a odst. 6 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění zákona č. 137/2016 Sb. (dále jen „zákon o zaměstnanosti“). Správní orgány proto byly povinny vést dokazování o sporné otázce a za tímto účelem si vyžádat stanovisko zaměstnavatele.
16. NSS však ke kasační stížnosti žalované rozsudkem ze dne 14. 4. 2021, č. j. 10 Azs 422/2019-31, rozsudek zdejšího soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. NSS naopak dospěl k závěru, že obsah evidence je pro rozhodování ministerstva klíčový. Za prvé, samo ministerstvo neurčuje a určovat nemůže, která pracovní místa budou do evidence zařazena, protože podstatný obsah evidence, tj. seznam nabízených pracovních míst, vzniká v součinnosti jiného ústředního orgánu státní správy – totiž Ministerstva práce a sociálních věcí (resp. jemu podřízených úřadů práce) – se zaměstnavateli. Za druhé, ministerstvo dále nemůže ani určovat, zda některé pracovní místo, které bylo do evidence zařazeno, tam bylo zařazeno skutečně po právu, nebo omylem. Je-li místo v evidenci, je z pohledu ministerstva splněna zákonná podmínka pro vydání modré karty. Za třetí,

s takto omezenými pravomocemi pak konečně ministerstvo nemůže a nemá ani zkoumat, zda bylo některé pracovní místo z evidence vyřazeno po právu, nebo omylem. Pro vyřazení pracovního místa z evidence je rozhodná jen úvaha Ministerstva práce a sociálních věcí podle § 37a odst. 6 zákona o zaměstnanosti.

17. Ministerstvo naopak nemůže vkládat do evidence pracovní místo, které bylo dříve (úřadem práce) vyřazeno, neboť by tím bez zákonné opory zasahovalo do pravomoci jiného správního orgánu. Stejně tak ministerstvo nemůže vyhovět žádosti o vydání modré karty, pokud dříve nabízené pracovní místo už v evidenci není, tj. úředně neexistuje. Pro vydání modré karty je totiž podle NSS zásadní nikoli samotná vůle zaměstnavatele cizince zaměstnat, nýbrž úřední existence nabízeného pracovního místa (tj. záznam v centrální evidenci opatřený jedinečným číslem). Žalobce sice navrhoval, aby se ministerstvo obrátilo na zaměstnavatele, takový postup by však nemohl pro věc nic přinést. Zaměstnavatel mohl nanejvýš jen sdělit, že pokládá postup úřadu práce za nesprávný, že ve skutečnosti nechtěl pracovní místo vyřadit a že má stále zájem žalobce zaměstnat – ale na faktu vyřazení pracovního místa z evidence by se tím nic nezměnilo. Opětovně zařadit pracovní místo do evidence by bylo možné jen z iniciativy zaměstnavatele vůči úřadu práce, ta však v této věci nepřišla. Neprovedení navrženého důkazu tak bylo podle NSS dostatečně odůvodněno (v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu).
18. Soud je právním názorem NSS podle § 110 odst. 4 s. ř. s. vázán. S ohledem na tento právní názor byl další postup soudu v řízení již jednoznačně předurčen, jelikož k otázce nepřezkoumatelnosti vypořádání potenciální nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí ve vztahu k soukromému a rodinnému životu žalobce se soud již vyslovil v předcházejícím rozsudku. K otázce týkající se přiměřenosti pak již žalobce měl prostor se vyjádřit při jednání konaném dne 12. 11. 2019, nic konkrétního však v tomto směru neuvedl. Nebylo již proto důvodu znovu nařizovat jednání a navyšovat tím bezdůvodně náklady účastníků řízení. Soud proto ve věci rozhodl bez nařízení jednání a vyšel ze závazného právního názoru NSS a již vyslovených závěrů, jež nebyly zrušujícím rozsudkem dotčeny.
19. S názorem, že se žalovaná nikterak nezabývala odvolací námitkou spočívající v posouzení přiměřenosti zásahu prvostupňového rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce se tedy soud opět neztotožnil. Žalovaná v napadeném rozhodnutí na str. 4 dostatečně objasnila, že ministerstvo nebylo povinno posuzovat přiměřenost zásahu prvostupňového rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Soud konstatuje, že pro závěr, že je napadené rozhodnutí přezkoumatelné, svědčí i to, že žalobce v žalobě výslovně uvedl, jaký názor k této námitce žalovaná zastává. Z tohoto důvodu soud napadené rozhodnutí neshledává nepřezkoumatelným, neboť z odůvodnění jsou jeho důvody patrné. S těmito důvody se navíc soud ztotožňuje.
20. S argumentací žalobce o tom, že každé rozhodnutí musí být přiměřené, přičemž u rozhodnutí vydávaného podle zákona o pobytu cizinců je pro naplnění této podmínky třeba vždy vyčerpat všechna kritéria uvedená v § 174a odst. 1 tohoto zákona, soud nesouhlasí. NSS v rozsudku ze dne 4. 1. 2017, č. j. 9 Azs 288/2016-30, dovodil, že „*ustanovení § 174a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, stanoví pouze to, jakými okolnostmi se má správní orgán zabývat v případech, kdy je povinen zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona. Na základě daného ustanovení však nelze určit, u kterých rozhodnutí má správní orgán povinnost přiměřenost dopadů zkoumat. To je nutno zhodnotit na základě jiných částí právního řádu než § 174a zákona o pobytu cizinců na území České republiky.*“ Z uvedeného plyne, že správní

orgán vydávající rozhodnutí podle zákona o pobytu cizinců není povinen aplikovat jeho § 174a odst. 1, tedy hodnotit přiměřenost rozhodnutí vždy, ale pouze u těch rozhodnutí, o nichž to tento zákon výslovně stanoví.

21. Krajský soud uvádí, že posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí dle § 174a zákona o pobytu cizinců se uplatní pouze u rozhodování o zrušení modré karty dle § 46f odst. 2 tohoto zákona, nikoli v řízení o žádosti o vydání modré karty dle § 42i zákona o pobytu cizinců, jelikož z tohoto ustanovení taková povinnost správnímu orgánu neplyne (srov. rozsudek NSS ze dne 31. 1. 2018, č. j. 2 Azs 433/2017-29).
22. Nad rámec uvedeného soud dodal, že ani v případech, kdy správní orgán má povinnost posuzovat přiměřenost, není povinen vypořádat se se všemi jedenácti kritérii příkladmo uváděnými v § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců (srov. rozsudek NSS ze dne 26. 2. 2014, č. j. 8 As 109/2013-34). Tato námitka tedy nebyla a není důvodná.
23. Nadto žalobce žádné konkrétní skutečnosti, jež by výjimečně mohly nad rámec zákona o pobytu cizinců vyžadovat posouzení přiměřenosti na základě přímé aplikace Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod ve znění pozdějších protokolů, vyhlášené pod č. 209/1992 Sb. (dále jen Úmluva“), v průběhu správního řízení či v žalobě nespecifikoval, tudíž ani z tohoto titulu neměly správní orgány důvod činit k otázce přiměřenosti jakoukoliv úvahu. V řízení před ministerstvem žalobce skutečnosti týkající se rodinného či soukromého života vůbec nezmínil, v odvolacím řízení pak pouze obecně namítal nedostatek odůvodnění. Nedostatek procesní aktivity v tomto směru již přitom nelze zhojit v řízení před soudem, neboť správní orgány v otázkách soukromého a rodinného života jsou plně závislé na tom, co jim v tomto směru cizinec sdělí v průběhu vedeného řízení. Je tak zjevné, že tento žalobní bod nemůže být důvodný. K tomuto závěru dospěl soud již ve svém prvním rozsudku, vyhlášeném po ústním jednání dne 12. 11. 2019, přičemž NSS se k této otázce ve svém kasačním rozhodnutí nijak nevyjadřoval. Soud tedy nemá důvod své závěry v tomto směru jakkoliv měnit.
24. Z výše uvedeného plyne, že žaloba je v obou směrech uplatněné žalobní argumentace nedůvodná. Soud proto vázán právním názorem NSS žalobu zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
25. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení. Žalobce v konečném důsledku ve věci úspěšný nebyl, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaná byla naproti tomu plně úspěšná, náhrada nákladů řízení jí ovšem nenáleží, jelikož nevynaložila žádné náklady převyšující náklady spojené s běžným výkonem úřední činnosti, do něž spadá i obhajoba vlastních rozhodnutí před soudem.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje,

v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 11. května 2021

Mgr. Ing. Petr Šuránek, v. r.
předseda senátu